

Odmevi

KOMENTAR PRISPEVKA Z NASLOVOM »URGENTNA KRANIOTOMIJA: ALI JO LAHKO ALI JO MORAMO IZVRŠITI V REGIONALNI BOLNIŠNICI?«

Borut Prestor

Avtorja je potrebno pohvaliti za članek, ki odpira več perečih problemov. Strokovni članek se, opirajoč se na posamezne primere bolnikov, ukvarja s problemom urgentne kraniotomije v regionalnih bolnišnicah in v širšem smislu z opremljenostjo, razvitostjo in strokovno usposobljenostjo urgentne kirurške dejavnosti v celotni državi. Prispevek je zanimiv, saj skozi prizmo urgentne kraniotomije opisuje meje in možnosti nujnih subspecialističnih operativnih posegov v manjših bolnišnicah, brez katerih bi bil izhod takih poškodovancev najslabši. Dotika se tudi potreb po bolj izdelanem programu specializacije in skozi urgentne primere kraniotomije pokaže na potrebe praktičnega usposabljanja mladih splošnih kirurgov tudi s področja nevrokirurgije. V času splošnega razširjanja znanja po medmrežju so tudi pravice bolnikov do strokovno neoporečne oskrbe zelo izostrene. Zato je prispevek z medicinsko etičnega in legalnega vidika pomemben ter pojasnjuje vlogo splošnega kirurga v urgentnih primerih intrakranialnih hematomov.

Članek je napisan v obliki opisov primerov bolnikov z intrakranialnimi hematomi in nakazuje strokovno najboljšo možno pot pri odločitvah o kraniotomiji. Odgovor na vprašanje zastavljeno v naslovu je skozi obravnavane primere dokaj jasen. V splošnih bolnišnicah se kirurgi tudi pogosto srečujejo s poškodbami glave in možganov, ki zahtevajo urgentno kraniotomijo. Ob praktični izobrazbi v času specializacije in v po specialističnem obdobju splošni kirurgi niso najbolje pripravljeni za izvedbo take operacije in zato je njihov strah razumljiv. Tako je v članku tudi podana potreba po izboljšanju programa specializacije za splošne kirurge posebno na področju urgentnih kirurških posegov. Prenašanje slik po elektronski pošti in medmrežju omogoča neprestano in hitro komunikacijo z uveljavljenimi nevrokirurškimi oddelki. Tudi to podpira veliko vlogo splošnih kirurgov v urgentni obravnavi bolnikov z intrakranialnimi hematomi. Komunikacija s specialisti nevrokirurgije je v tem procesu tudi pomembna, ker osvetli mejne probleme in potrebe za premestitve bolnikov v večje bolnišnice.

Spričo relativne enostavnosti operacije epiduralnih hematomov in nekoliko zahtevnejših subduralnih hematomov je oskrba intrakranialnih hematomov primerljiva z razširjenostjo CT ali MR aparatov v manjših bolnišnicah po Sloveniji. Prispevek je dokazal, da je potrebno bolnike z intrakranialnimi hematomi urgentno diagnostično in terapevtsko obravnavati tudi v splošnih bolnišnicah. Zato je, prav tako kot je potreben CT ali MR v vsaki regionalni bolnišnici, potrebna

tudi osnovna nevrokirurška izobrazba splošnih kirurgov za izvajanje urgentnih kraniotomij. Prav tako kot razširitev osnovnih modernih diagnostičnih naprav tudi usposobljenost splošnih kirurgov za urgentno kraniotomijo kaže na razvitost medicine v državi.

Medikohistorična rubrika

110-LETNICA SPLOŠNE BOLNIŠNICE SLOVENJ GRADEC – KRONOLOŠKI PREGLED

Vladimir Topler

Aprila 1896, ob 50-letnici vladavine avstrijskega cesarja Franca Jožefa II., je okrajna hranilnica (Becirk Sparkase) podarila zasilno bolnišnico Okrajnemu glavarstvu Slovenj Gradec. Bolnišnica je imela štiri sobe. 26. februarja 1898 je Deželni zbor na 37. javnem zasedanju sprejel zakon, s katerim se zasilna bolnišnica preimenuje v javno bolnišnico. 23. decembra 1899 je bila zgrajena nova stavba bolnišnice s kapaciteto 110 postelj, 21 pa jih je bilo v izolirnici. Bolnišnica je dobila prvega zdravnika, bolniške strežnike so zamenjale sestre iz reda svete Vincencije Paviljevske. Leta 1919 sta se v bolnišnici izoblikovala dva oddelka: kirurški in internistični. Poleg zdravljenja civilnega prebivalstva so v bolnišnico prišli tudi ranjenci s fronte, ki so bili v tej bolnišnici dobro oskrbljeni. Leta 1940 je bilo v bolnišnici zaposlenih pet zdravnikov, šest upravnih delavcev in 36 ostalih zaposlenih. Tega leta se je v bolnišnici zdravilo 3188 bolnikov. Tudi druga svetovna vojna je poleg vseh drugih obveznosti do civilnega prebivalstva prinesla ranjene partizane, Nemce, ujetnike. Konec vojne je razsajal tifus. Leta 1948 so bolnišnico morale čez noč zapustiti nune, ki so jih nadomestile laične osebe, ki so se nato izobraževale za bolničarje. Leta 1949 z uredbo FLRJ je bolnišnica postala splošno ljudsko premoženje. Vojni čas, ki je bil zaznamovan s pomanjkanjem, z zanemarjenimi kroničnimi boleznimi, z nepravilno zazdravljenimi poškodbami, ki so nastale v času vojne, ter številnimi poškodbami, ki so nastale zaradi neuporabljenih eksplozivnih teles druge svetovne vojne, so privedle do tega, da je bolnišnica postajala premajhna, da bi lahko opravila vse potrebne storitve. V letu 1948 so s prostovoljnimi delom pričeli graditi stavbo, imenovano paviljon, ki je imela 60 postelj, 30 jih je bilo namenjeno za zdravljenje poškodb, ostalih 30 pa za zdravljenje tuberkuloze. Leta 1954 je bil zaradi upadanja nalezljivih bolezni ukinjen infekcijski oddelk, prostori so se preuredili in pripravili za sprejemanje otrok še vedno v okviru internega oddelka. Leta 1954 je v bolnišnici pričel delovati kabinet za transfuzijo krvi in ustanovili so samostojni otroški oddelk. Leta 1957 je bila zgrajena prosekura, ki se je leta 1971 preoblikovala v patomorfološki oddelk s citologijo. Leta 1958 se je takrat skupni kirurški oddelk razdelil na kirurški in gine-

kološki oddelek. Leta 1959 so pričeli z gradnjo tako imenovanega kirurško ginekološkega bloka, kjer je bilo prostora za 183 postelj, tri operacijske in ambulantne. Bolnišnica je takrat imela skupno 344 bolniških postelj. Leta 1963 so v okviru internega oddelka izoblikovali tako imenovano šok sobo, ki se je kasneje preimenovala v enoto za intenzivno terapijo interne oddelka. Leta 1964 se je oddelek kirurgije razdelil na dva: na travmatološki oddelek z ortopedijo in oddelek za abdominalno in splošno kirurgijo. V letih 1969 do 1979 je potekala temeljita obnova internega oddelka. Nove prostore je dobil tudi hematološki in biokemični laboratorij. Leta 1970 je bolnišnica dobila center intenzivne terapije v sklopu kirurgije, leta 1972 pa se je pričela hemodializna dejavnost. Leta 1975 se je ustanovil urološki odsek, leta 1993 je pričel z delom mikrobiološki laboratorij. V letu 1996 se je v nove prostore preselil urološki oddelek. Okrepile so se aktivnosti za sanacijo kirurško-ginekološkega bloka. Bolnišnica je doživljala svoj razvoj, večalo se je število bolnikov, širili so se oddelki, ki so se nato pričeli deliti po specialnostih.

V vseh teh letih je bolnišnica namenjala veliko pozornost kadrom, strokovnemu izobraževanju. Že davnega leta 1927 je bil v naši bolnišnici prvič v Sloveniji apliciran insulin (3). Leta 1970 je bila narejena prva biopsija ledvice, na področju endoskopije je bila v bolnišnici narejena transuretralna resekcija prostate, prva radikalna prostatektomija, prva endoskopska nefrektomija, prva endoskopska cistektomija ... Leta 1990 je bila tri leta po prvi operaciji v svetu pri nas narejena endoskopska holecistektomija.

Danes se bolnišnica razprostira na 28.000 m² površine, gravitacijsko območje je 140.000 prebivalcev, razen na področju interne medicine, kjer se gravitacijsko območje deli med bolnišnico Topolšica in bolnišnico Slovenj Gradec.

Letno zdravimo več kot 14.000 hospitaliziranih bolnikov in opravimo več kot 100.000 ambulantnih pregledov.

V bolnišnici imamo zaposlene 4 doktorje znanosti, 9 magistrstov znanosti, 90 zdravnikov specialistov in specializantov, 90 diplomiranih medicinskih sester ter 23 srednjih medicinskih sester. Bolnišnica je med ustanovnimi člani Medicinske fakultete v Mariboru. Postala je učna bolnišnica za medicinski fakulteti v Ljubljani in Mariboru, za Visoko zdravstveno šolo v Mariboru, Srednjo medicinsko šolo v Slovenj Gradcu in se aktivno vključuje v organiziranje dislocirane enote Visoke zdravstvene šole v Slovenj Gradcu.

Na poslovno-finančnem področju je vodstvo bolnišnice ves čas iskalo kompromis med potrebami stroke in možnostmi financiranja. Omejitve finančnih sredstev so zahtevale jasno določitev prioritete, velik del novih aparatov in posodobitve bolnišnice pa je bil zgrajen in opremljen s sredstvi donatorjev.

Bolnišnica se je nenehno prilagajala potrebam bolnikov, epidemiološkim razmeram in spremembam v demografski strukturi prebivalcev v regiji. Posebno pozornost namenjamo zagotavljanju kakovosti našega strokovnega dela.

Rdeča nit našega razvoja bolnišnice je strokovnost, inovativnost, humanost, srčnost in prijaznost.

V prispevku podajamo kronološki pregled pomembnejših dogodkov v zgodovini naše bolnišnice (1, 2, 4, 5):

- V Slovenj Gradcu je Ivan iz Loke (Johann von Laak) leta 1419 ustanovil bolnišnico, ki stoji še danes. Tako je zapisano na strani 1365 v Janischevem topografsko-statističnem leksikonu za Štajersko iz leta 1885. V 18. stoletju je nadzor nad meščanskimi špitale prevzela dvorna komora. V 19. stoletju je bila zgradba prezidana in po drugi svetovni vojni povsem porušena.
- Leta 1866 je bil ustanovljen poseben špital za zdravljenje ranjencev (Verwundeten), ki pa je bil kmalu ukinjen. O tem je poročal mariborski časopis (Marburger Zeitung) 2. 2. 1870. leta. Ob ukinitvi tega lazareta se je pojavila ideja o ustanovitvi splošne bolnišnice. Predlagano je bilo, da naj bi inventar lazareta predstavljala osnovni vložek v premoženje splošne bolnišnice. Srednjeveški meščanski špital je očitno vse bolj prevzemal vlogo ubožne hiše. Na to bi lahko sklepali tudi po hišni tabli, ki je bila pritrjena nad njegovimi vhodnimi vrati: Armen-Stuben 163 – sobe za reveže. Zato je bila potreba po pravi bolnišnici toliko večja.
- 1. april 1896 je datum, ko je okrajna oblast v Slovenj Gradcu ustanovila zasilno bolnišnico (Notspital). V ta namen se je preuredila enonadstropna hiša št. 110, na posestvu Maierhof, na zemljiški parceli v katastrski občini Slovenj Gradec, kamor so namestili 25 bolniških postelj, uredili operacijsko sobo, ki je hkrati služila za ambulanto, sobo za 2 strežnika, kopalnico, jedilnico in stanovanje za upravitelja.
- 26. februarja 1898 je štajerski deželni zbor na 37. javnem zasedanju sprejel zakon, ki se glasi: »Člen 1: Zasilna okrajna bolnišnica v Slovenj Gradcu se povzdigne v Javno bolnišnico. Njej pripadajo vse pravice in dolžnosti takih ustanov po obstoječih predpisih. Sočasno s sprejetjem zakona je bilo sklenjeno, da se zgradi na podarjeni parceli novo bolnišnično poslopje.«
- 17. januarja 1898 je cesar Franc Jožef lastnoročno (m. p. = manu propria) potrdil zakon v enakem besedilu. Še istega leta se je začel graditi nov bolnišnični objekt. 23. decembra 1899 so bili vanj sprejeti prvi bolniki. Bolnišnica je imela 110 bolniških postelj. V neposredni bližini centralnega objekta so postavili še barako kot izolirnico, ki je imela prostora za 21 bolniških postelj. Za bolnišnico so se začeli lepši časi.
- Leta 1911 sta se iz doslej enovite Splošne javne bolnišnice (Allgemeines öffentliches Krankenhaus) izoblikovala dva oddelka – interni in kirurški. Tako organizirana je dočakala 1. svetovno vojno. Med vojno je ohranila značaj civilne bolnišnice.
- 1918–1941: Bolnišnico je pod upravo prevzela najprej deželna vlada Slovenije, ki je imela kljub ustanovljeni Državi Slovencev, Hrvatov in Srbov določeno samostojnost. Z ustanovitvijo Kraljevine Srbov, Hrvatov in Slovencev je 29. aprila 1919 bolnišnica prišla neposredno pod upravljanje Ministrstva narodnega zdravja v Beogradu. To jo je upravljalo posredno prek Zdravstvenega odseka za Slo-

- venijo in Istro, s sedežem v Ljubljani, ki je bil neodvisen od deželne vlade. Bolnišnica je ohranila javni značaj. Upravljanje na tak način je trajalo sedem let s šibkim interesom in podporo iz centra. Nekoliko se je stanje izboljšalo, ko je upravljanje prevzel zdravstveni odbor novoustanovljene oblastne samouprave Maribor. V tem času je bilo v letih 1928–1929 zgrajeno novo upravno poslopje. V naslovu se je pojavilo ime Oblastna bolnica Slovenj Gradec. 3. 10. 1929 se je Kraljevina SHS preoblikovala v Kraljevino Jugoslavijo, ki je bila razdeljena na 9 banovin. Bolnišnica je prišla pod upravo VI. oddelka (Oddelek za socialno politiko in narodno zdravje) kraljeve banske uprave Dravske banovine in zato je postala Banovinska javna bolnica. Leta 1935 so sezidali novo izolirnico.
- 1941–1945: Takoj, ko je naše kraje zasedla vojska nemškega rajha, so iz bolnišnice izgnali slovenske zdravnike in jih nadomestili z nemško govorečimi. Ti so prišli pretežno iz krajev današnje Avstrije. Sožitje z njimi je bilo znosno in do večjih incidentov ni prišlo. Bolnišnica je služila potrebam lokalnega prebivalstva. Sporadično so se v njej zdravili ranjeni brambovci v službi nemške policije, ranjeni in ujeti partizani (ali pa ilegalno pod tujimi imeni) in nekaj vojnih ujetnikov iz taborišča pri Dravogradu. Uradni spisi in navodila so prihajala iz zdravstvenega urada v Gradcu. Bolnišnica je imela status javne okrožne bolnišnice (Gaukrankenhaus). V tem času je bila posodobljena operacijska dvorana.
 - Leta 1945 so ob osvoboditvi polovico bolnišničnega objekta v Slovenj Gradcu preuredili v vojaško partizansko bolnišnico. Delo v njej so opravljali vojaški zdravniki in bolničarji. Sprejemali so samo partizane. Ranjene nemške vojake in ustaše so preselili v bližnje šolsko poslopje. Čez nekaj dni so jih evakuirali proti Mariboru. V začetku julija 1945 se je vojska umaknila iz bolnišnice. Slovenski zdravniki so se vrnili. Kot splošna bolnišnica je dobila zopet prvotno organizacijsko obliko – interni in kirurški oddelek. V sklopu internega oddelka so bili biokemični laboratorij, lekarna in enota za nalezljive bolezni, v sklopu kirurškega oddelka pa porodnišnica. Na tem oddelku so zdravili tudi ginekološke bolezni in odstranjevali tonzile. Hitro naraščanje prebivalstva in med vojno nakopičene kronične bolezni ter razmah tuberkuloze so začeli hudo utesnjevati bolniške sobe.
 - 1948–1952 so zaradi navedenih stisk krajani s prostovoljnimi delom zgradili dolgo pritlično stavbo s kapaciteto 60 bolniških postelj, imenovano Paviļjon. Polovica postelj je bila namenjena zdravljenju poškodb, druga polovica zdravljenju tuberkuloze.
 - 16. 7. 1949 so z odločbo okrajnega sodišča v Slovenj Gradcu prešle nepremičnine bolnišnice v splošno ljudsko premoženje.
 - Leta 1954 so zaradi upadanja nalezljivih bolezni ukinili infekcijski oddelek. Prostore so preuredili in pripravili za sprejemanje otrok, vendar še vedno v sklopu internega oddelka. Istega leta je začel z delom kabinet za transfuzijo krvi.
 - Leta 1955 so osnovali samostojni otroški oddelek z ustreznimi specialisti.
 - Leta 1957 je bila zgrajena nova prosektura. Obducenti so prihajali iz sosednjih bolnišnic.
 - Leta 1971 so v tej zgradbi oblikovali patomorfološki oddelek s citologijo z lastno patologinjo in citologinjo v isti osebi. Kabinet za transfuzijo so preimenovali v transfuzijsko postajo.
 - Leta 1958 so formalno razdelil kirurški oddelek na kirurški in ginekološki oddelek. Do popolne osamosvojitve ginekološkega oddelka je prišlo leta 1961.
 - 1959–1964: V teh petih letih so gradili tako imenovani kirurško-ginekološki blok. V štirinadstropni zgradbi, vredni tedanjih 1.112 milijonov dinarjev, je bilo prostora za 183 bolniških postelj, 107 postelj za kirurgijo (vključno 12 postelj za kirurgijo otrok) in 79 postelj za ginekološko-porodni oddelek. V njej so dobile svoje mesto 3 operacijske dvorane za oba oddelka, ambulanta za kirurgijo, v kleti fizioterapija in v oddelek preimenovana postaja za transfuzijo krvi ter kurilnica na mazut. Objekt, v katerem sta bila prej skupaj kirurgija in interni oddelek, je v celoti zasedel interni oddelek. Obe zgradbi sta povezala nadzemni in podzemni hodnik. V nadzemnem delu se je uredila ginekološka ambulanta in prostori za administracijo, v kleti garderobe. V sredini in pravokotno nanj v vzhodni smeri so bili zgrajeni pritlični prostori za rentgenski oddelek (pozneje od leta 1984 oddelek za radiologijo z enoto za ultrazvok), kuhinja, jedilnica za zaposlene ter garderobe. To je bila prava renesansa bolnišnice. Bolnišnica je imela 4 oddelke s skupno 344 bolniškimi posteljami in vso potrebno infrastrukturo.
 - Leta 1963 so na internem oddelku oblikovali šok sobo za sprejem najhujših internističnih bolnikov, bolnikov v šoku, nezavestnih in komatoznih bolnikov. Ta se je pozneje spremenila v enoto za intenzivno nego in leta 1994 v enoto za intenzivno terapijo internega oddelka.
 - Leta 1964 je za obvladovanje prometnih poškodb, ki so zajele tudi naše kraje, bil v okviru kirurškega oddelka ustanovljen travmatološki odsek. Kot tak je deloval do leta 1970, potem pa nedefinirano kot travmatološki oddelek na kirurškem oddelku do oktobra leta 2003, ko se je kirurški oddelek s travmatološkim razcepil na travmatološki oddelek z ortopedijo in oddelek za abdominalno in splošno kirurgijo.
 - Deset let, od 1969–1979, je v zelo težkih pogojih trajala temeljita obnova zgradbe internega oddelka. Objekt so najprej povečali z dvonadstropnim prizidkom in dvigom prvotne enonadstropne zgradbe še za eno nadstropje. S tem so se izboljšali prostorski, bivalni in delovni pogoji. Interni oddelek je povečal svoj posteljni fond na 116 postelj in prostore za ambulante. Hematološki in biokemični laboratorij (pozneje laboratorij za klinično kemijo) je dobil primerne prostore v pritličju.
 - Leta 1970 je v sklopu kirurgije začel z dejavnostjo center intenzivne nege (CIN), ki se je z modernizacijo opreme leta 1986 preoblikoval v center intenzivne terapije (CIT) in končno leta 1989 v oddelek za anestezijo in reanimacijo z enotami: anestezija in reanimatologija, CIT in ambulanta za bolečino.

- Leta 1972 se je začela hemodializna dejavnost. Urejen je bil brezžični klicni sistem za komunikacijo med zaposlenimi.
 - Leta 1974 je postal radioizotopni laboratorij samostojna enota. Sicer sega radioizotopna diagnostika in terapija v okviru internega oddelka v leto 1960. Istega leta se je z zaposlitvijo specialista začela izvajati urološka služba v sklopu kirurškega oddelka. Z ureditvijo sodobne operativne sobe, ambulantnih prostorov in posteljnih kapacitet v obnavljajoči zgradbi internega oddelka se je služba leta 1975 preoblikovala v urološki odsek s 25 bolniškimi posteljami.
 - Leta 1979 je bolnišnica začela izdajati glasilo Bolniki in mi. Tega je leta 1982 zamenjala publikacija Koroško zdravstvo, ki je nehala izhajati leta 1990. Decembra 2002 je bolnišnica zopet začela tiskati mesečnik Špital, ki je izhajal do konca leta 2005.
 - Leta 1979 je začel v bolnišnico prihajati svetovalec z Onkološkega inštituta v Ljubljani. Uvedli smo aku-punkturo.
 - 1979-1983 so bila za bolnišnico težko pričakovana leta, ko so na novo zgradili Otroški oddelek. V izdelanem prvem nadstropju je bilo prostora za 55 postelj, ki so služile bolnišničnemu zdravljenju otrok, v pritličju pa ambulantni dejavnosti. Drugo nadstropje in pritličje sta ostali v surovem stanju. Z nadaljevanjem izgradnje leta 1990 je v pritličju dobil ustrezne prostore dializni center za 14 dializnih mest in leta 1991 bolnišnična lekarna sodobne, funkcionalne prostore. Zaradi upadanja rojstev ni bilo več potrebe za pripravljanje prostorov za kirurško zdravljenje otrok. Zato je bilo drugo nadstropje predelano za potrebe urološkega oddelka, ki je dobil ta status leta 1988. Leta 1996 je prevzel tudi vlogo izobraževalnega centra iz endoskopske kirurgije za vzhodno Evropo.
 - Leta 1982 se je na kirurškem oddelku zaposlila specialistka maksilofacialne kirurgije.
 - Leto 1983 predstavlja začetek delovanja dermatološke ambulante in dispanzerja za zdravljenje spolnih bolezni. Odprta je bila ortopedska ambulanta.
 - Leta 1984 je pričela delovati redna nevrološka ambulanta z neformalnim nevrološkim odsekom v sklopu internega oddelka. Ustanovljen je bil klub upokojencev bolnišnice.
 - Leta 1985 so ustanovili kulturno-umetniško društvo, v katerem so delovali dramska in likovna sekcija ter pevski zbor.
 - Leta 1991 se je v času vojne za Slovenijo (28. 6.-8. 7. 1991) zdravilo v bolnišnici zaradi poškodb ali bolezni 53 pripadnikov teritorialne obrambe, 11 pripadnikov policije, pripadnik civilne zaščite, 23 vojakov jugoslovanske armade.
 - 15. aprila 1993 je Vlada Republike Slovenije sprejela sklep, da se Splošna bolnišnica v Slovenj Gradcu preoblikuje v Javni zavod za opravljanje zdravstvene dejavnosti na sekundarni ravni za območje občin Dravograd, Mozirje, Slovenj Gradec, Radlje ob Dravi, Ravne na Koroškem in Velenje. Tega leta je začel z delom lastni mikrobiološki laboratorij.
 - Leta 1994 se je pričelo računalniško opismenjevanje - izvedba računalniške mreže z optičnimi povezavi med oddelki in nabava računalniške opreme, ki jo je zaradi hitrih tehnoloških napredkov potrebno vsakoletno posodabljanje.
 - 1994-1996 je bilo drugo nadstropje otroškega oddelka spremenjeno v prostore za oddelek urologije z operativnim blokom. Urološki oddelek se je iz kletnih prostorov preselil jeseni 1996, izgradili smo prizidek k RTG oddelku za nov CT aparat, ki je bil dobavljen novembra 1995, in uredili kapelico.
 - Leta 2004 je bila izdelana nova idejna zasnova izvedbe investicije z adaptacijo in dograditvijo objekta pediatrije, rušitev objekta kirurško-ginekološkega bloka in izgradnja nadomestnega objekta z novo vhodno avlo ter povezavo z objektom pediatrije.
 - Leta 2003 smo kljub težko pričakovani investiciji za nov kirurško-ginekološki blok izvedli nekaj prese-litev in preureditev oddelkov znotraj kirurško-ginekološkega bloka. Prilичje: ureditev dnevne bolnišnice in predanestezioloških ambulant ter ambulante za terapijo bolečine. 1. nadstropje: oddelek travmatologije in ortopedije. 2. nadstropje: oddelek abdominalne in splošne kirurgije. 3. nadstropje: oddelek ginekologije in porodništva. 4. nadstropje: ureditev prebujevalnice, preureditev OP filtra.
 - Leta 2004 smo v pritličju internega oddelka uredili prostore za internistično prvo pomoč (IPP). V 1. nadstropju omenjenega oddelka smo uredili sobe za zdravljenje Fabryjeve bolezni. V pritličju otroškega oddelka pa prostore za urološko ambulantno z diagnostiko (preselitev iz kleti internega oddelka). Preselili smo psihologinjo, oddelek za transfuziologijo v bivše prostore urološkega oddelka (v kleti internega oddelka) in v prostore transfuziologije oddelek za patologijo (razen obdukcijske sobe). Nabili smo 96 novih (rabljenih) bolniških postelj za kirurški, travmatološki in interni oddelek.
 - Leta 200 smo adaptirali in posodobili prostore za urgenco v pritličju kirurško-ginekološkega bloka, izdelali nov klicni sistem za sestrski klic na oddelku za interno medicino, izdelali energetski pregled bolnišnice (nepovratna sredstva Ministrstva za okolje in donacijska sredstva), uspešno izvedli javni razpis za nov večrezinski CT aparat.
- Navedeni so le posamezni dogodki v razvoju slovenjgraške bolnišnice. Zaradi pomembnosti ustanove, obsežnosti gradiva in različnih zgodovinskih obdobj, v katerih se je ustanova razvijala, bo potrebno zgodovino Splošne bolnišnice Slovenj Gradec v prihodnosti obdelati sistematično in znanstveno.

Viri

1. Plešivčnik D. Kronika bolnišnic okrog Uršlje gore in Pece. In: Med Peco in Pohorjem, zbornik. Maribor: Založba Obzorja, 1965: 217-34.
2. Plešivčnik D. 100 let bolnišnice v Slovenj Gradcu na tem prostoru. In: Splošna bolnišnica Slovenj Gradec pred 100 leti tu in danes, zbornik. Slovenj Gradec: Splošna bolnišnica Slovenj Gradec, 1996: 5-24. AA.
3. Klemenc Z. Razvoj diabetologije na slovenjgraškem področju med leti 1925 in 1960. Ljubljana, 1998, Univerza v Ljubljani, Medicinska fakulteta, Inštitut za zgodovino medicine.
4. Kronike Splošne bolnišnice Slovenj Gradec in osebni spomini prim. Draga Plešivčnika, dr. med.